

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2010. január 26. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2009. október hó 9. napján kihirdetett **8.B.35/2009/105.** számú **ítéletét m e g v á l t o z t a t j a** akként, hogy **a fegyház tartamát 15 (tizenöt) évre enyhíti.**

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a fellebbezési eljárás során felmerült 12.000.- (tizenkettőezer) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntette miatt életfogytig tartó fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről. A felmerült bűnügyi költségből a vádlottat 598.250.- forint megfizetésére kötelezte, míg 1.106.790.- forintról megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentettek be:

A vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, a fellebbezési eljárás során hatályon kívül helyezés érdekében.

Fellebbezett a védő elsődlegesen bizonyítottság hiánya okábóli felmentés, másodlagosan enyhítés, harmadlagosan enyhébb minősítés, súlyos testi sértés büntette megállapítása és erre figyelemmel enyhébb büntetés kiszabása érdekében. A védő a fellebbezési nyilvános ülésen az enyhébb minősítésre irányuló fellebbezést akként módosította, hogy indítványozta, hogy az ítélet tábla a vádlott cselekményét halált okozó testi sértés büntettének minősítse.

A fellebbviteli főügyészség a bűnösségi körülmények helyesbítése mellett az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítélet tábla a fellebbezések közül a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezéseket ítélte alaposnak.

A fellebbezési eljárás során a vádlott bizonyítási indítványt terjesztett elő - melyhez a védő is csatlakozott - kérte **(1. sz. név)** és **(2. sz. név)** tanúkenti kihallgatását, valamint az ügyben eljáró orvosszakértők meghallgatását.

Az ítélet tábla a bizonyítási indítványokat elutasította. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során tisztázta, hogy **(2. sz. név)** tanú, illetőleg annak élettársa a bűncselekmény elkövetésekor nem tartózkodott az egyébként lakóhelyül használt szomszédos vasúti vagonban. Tisztázta továbbá azt is, hogy a nyomozati iratok I/35. alatti irat mellékleteként található fényképfelvételeken nem **(1. sz. név)** és az elhunyt sértett, hanem **(2. sz. név)** és élettársa látható. Az elsőfokú bíróság megkísérelte **(1. sz. név)**-et tanúként meghallgatni, ennek azonban a tanú ismeretlen helyen tartózkodása miatt nem tehetett eleget. Ugyanakkor részletes indokát adta annak, hogy a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékokra figyelemmel miért nem tartotta szükségesnek **(1. sz. név)** tanúkenti kihallgatását. E körben kifejtett álláspontját az ítélet tábla mindenben osztotta, így nem indokolt e két tanú meghallgatása a fellebbezési eljárásban.

A szakértők ismételt meghallgatására vonatkozó indítványt illetően való igaz, hogy az alap- illetőleg a megismételt eljárásban elhangzott szakértői vélemények között merült fel ellentmondás. Ugyanakkor az iratokból megállapítható az is, hogy a szakértők megindokolták, hogy miért tért el a megismételt eljárás során tett nyilatkozatuk a korábbi eljárásban előadott véleményüktől. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során előterjesztett szakértői véleményeket ítélte aggálytalannak, mellyel az ítélet tábla egyetértett.

Bf.I.391/2009/23.

Mindezekre figyelemmel az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványt, mint szükségtelent az ítéltábla elutasította.

Az ítéltábla az első fokú ítélet tényállását, - figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára - az iratok egybehangzó adatai alapján az alábbiak szerint helyesbítette:

Az első fokú ítélet 7. oldal utolsó bekezdésében a villa leírását akként helyesbíti, hogy az egy 20,5 cm hosszúságú, négyágú étkezési villa, melynek szűrő szárai összetartóak, hegyeik 17 mm távolságban, egyvonalban helyezkednek el (nyomszakértői vélemény nyomozati iratok I/82. oldal).

Az első fokú ítélet 8. oldalán a 20./ pontban írt sérülés elhelyezkedését akként helyesbíti, hogy közvetlenül az **emlőbimbó alatt** 2 darab 3 cm hosszúságú vonalas jellegű vérálfutás keletkezett.

Az első fokú ítélet 9. oldal 26./ pontjában leírt sérülést akként helyesbíti, hogy az a bal kéz, - helyesen - **IV.** ujj körömpercének bőr alatti bevérvése.

Az ítéltábla mellőzi a tényállásból az első fokú ítélet 10. oldal 2. bekezdését, mert az nem szerepel a vád tényállásában és az ott rögzítettek felvethetik más bűncselekmény esetleges megállapíthatóságát.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítéltábla a fenti helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott felmentését célzó fellebbezések a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott tagadó vallomásával szemben a terhelő bizonyítékokat elfogadva azt állapította meg, hogy a sértett bizonyíthatóan - a korábban szerzett sérüléseket kivéve - a vagonban szerezte azon sérüléseit, melyek a halálához vezettek és azokat a vádlott okozta.

Az eljárás során azt maga a vádlott sem vitatta, hogy az este folyamán ő, valamint a sértett a vagonban együtt tartózkodtak. A vádlott azon védekezése, mely szerint a sértett a sérüléseit ezt megelőzően a vagonon kívül szerezte, megdőlt, hiszen az orvosszakértői vélemény egyértelmű adatokat tartalmazott arra, hogy a sértett a sérülései következtében sokkos állapotba került és ez kizárta, hogy ilyen állapotban a vagonba egyedül visszatérjen. A sértett a sérülések következtében presokkos, majd sokkos állapotban volt, még a halál beálltát követően is érte őt bántalmazás. Ebből

egyértelműen csak és kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a sértett a sérüléseit a vagonban szenvedte el, s mivel ott csak ketten tartózkodtak, azokat csakis a vádlott okozhatta.

Az elsőfokú bíróság tisztázta, hogy a sértettnél a bekövetkezett sérülésekre figyelemmel néhány deciliternyi vérvesztés történt. Mivel takarítási nyom nem volt fellelhető a vagonban, a sérüléseknek megfelelő vérvnyomok elenyészőek voltak a sértett közvetlen környezetében, ebből helyesen vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a sértettet valamilyen nedves anyaggal lemosdatta és azt, a feltalálás előtt el kellett tüntetnie. Az igaz, hogy a vagon környezetében ilyen anyagot a rendőrség nem talált, de az ítéletálla álláspontja szerint ez a körülmény nem zárja ki, hogy azt a vádlott valahol máshol rejtette el, hiszen erre megfelelő idő állt rendelkezésére.

A vádlottnak az a védekezése, mely szerint július 14-én a reggeli órákban még kommunikált a sértettel sem felel meg a valóságnak, hiszen a halál teljes bizonyossággal megállapíthatóan legkésőbb éjjel egy órakor beállt és ez cáfolta a vádlott ezen állítását.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta, részletesen számot adott arról, hogy a cselekmény kapcsán milyen bizonyítékokat fogadott el, illetőleg milyen tényekből következtetett a vádlott bűnösségére, okfejtése logikus és mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek.

A bizonyítékok értékelése az azokat közvetlenül észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor, így a tényállást támadó, és a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A fentiekből következően az ítéletálla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott. Mindezekon túlmenően pedig nincsen olyan ok, amely az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, így tehát az erre irányuló vádlotti fellebbezés sem vezethetett eredményre.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

Az eredeti védelmi fellebbezés, mely szerint az eltérő minősítés keretében indítványozta a védő, hogy a vádlott cselekményét súlyos testi sértés bűntettében állapítsa meg a másodfokú bíróság, a vádlott korábbi védekezésén alapult, hiszen vallomása szerint csak 3-4 alkalommal ütötte meg ököllel a sértettet. A fellebbezési szakban a védő az eltérő minősítésre irányuló

Bf.I.391/2009/23.

fellebbezését akként módosította, hogy indítványozta: az ítélet tábla a vádlott cselekményét halált okozó testi sértés büntetettének minősítse.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a rendelkezésre álló tényekből, a bántalmazás módjából, idejéből megalapozottan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottnak az elkövetés során ölési szándéka állt fenn, ebből következően cselekménye nem minősülhet halált okozó testi sértés büntetetté.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a nagyszámú sérülésre, a bántalmazás elhúzódó voltára, valamint módjára figyelemmel különös kegyetlenséggel elkövetett emberölésnek minősítette a vádlott cselekményét.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak.

Nem osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint a bűncselekmény tárgyi súlya mellett nem indokolt az időmúlás enyhítő körülményként történő értékelése, ugyanis az ide vonatkozó Büntető Kollégiumi vélemény szerint az időmúlás, ha az jelentős, minden esetben enyhítő körülmény. Mindezeket túl pedig az ítélet tábla további enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlott hosszú ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, hiszen annak elhúzódása a vádlottnak nem volt felróható.

A súlyosító körülményeket illetően osztotta a másodfokú bíróság a főügyészség azon álláspontját, mely szerint a kitartó szándék a jelen ügyben a cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetettkénti minősítésébe beleolvad, így a kitartó szándékot mellőzte a súlyosító körülmények közül.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel nem vitás, hogy jelen ügyben a vádlottal szemben, a törvény értelmében kiszabható életfogytig tartó szabadságvesztés. Ugyanakkor az ítélet tábla álláspontja szerint a vádlott esetében a maximálisan kiszabható határozott tartamú szabadságvesztéssel is elérhetők a büntetési célok. A sértett nagyszámú sérülést szenvedett el, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy önmagában egyik sem volt halálos. Erre figyelemmel az ítélet tábla álláspontja szerint nem indokolt a vádlottal szemben határozatlan tartamú szabadságvesztés kiszabása, ezért az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamát 15 év fegyházra enyhítette.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az enyhítésre irányuló fellebbezéseket alaposnak ítélve az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a

rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával 12.000.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdés és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2010. január 26.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.391/2009/23. számú ítélete, valamint a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 8.B.35/2009/105. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része 2010. január 26. napján jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2010. január 26.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke